

<http://kerivnyk.info/2012/05/korytko.html>.

5. Потеряхин А. Л. Удовлетворенность работой и профессиональная мотивация персонала / А. Л. Потеряхин, В. А. Рожнов // Справочник кадровика. – 2005. – №08(38). – С. 90-93.

Лілія Брезицька,

студентка 4 курсу

Гуманітарно-економічний факультет

Наук. керівник: **Т.В. Черемісіна**, к. е. н., доцент (БДПУ)

ДОСВІД ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ В УКРАЇНІ

Актуальність. На сьогодні інноваційний розвиток України знаходиться в кризовому стані, та потерпає від натиску економічних й політичних чинників. Через те, що в країні не сформована національна інноваційна система, виникають проблеми з просуванням інноваційної продукції. Інноваційна діяльність має глобальний характер і може здійснюватися лише за рахунок ефективної національної політики, ресурсозабезпеченості, інтернаціоналізації фундаментальних знань в області науки та новітніх технологій.

Ступінь досліджуваності проблеми. Проблематиці впровадження інновацій в Україні приділили увагу вітчизняні науковці, зокрема: Н. Бекетов, В. Гончаров, Е. Лапко, Л., а також зарубіжні – А. Мокій, В. Геєць та інші. Проте у контексті систематичності питання досліджене не повністю, та потребує подальшого розвитку.

Мета і методи дослідження. Визначити виняткові особливості впровадження інноваційної продукції, та дослідження ринку інноваційної діяльності.

Сутність дослідження. Ключовим елементом виступає розвинута інфраструктура інноваційної діяльності, яка складається з: систем інформаційного забезпечення; системи сертифікації та просування; складової підготовки та перепідготовки кадрів; фінансово-економічних систем; виробничо-технологічних елементів; системи експертиз [1].

Україна надзвичайно багата науковим потенціалом, і тому може розвивати інноваційну діяльність. Для цього є спеціально створена законодавча база, за допомогою якої відбувається підтримка економічної діяльності України. У чинному законодавстві покладені економічні, правові, організаційні аспекти ведення державного управління інноваційної діяльності. Встановлені форми та процеси стимулювання забезпечують постійне контролювання державних органів інвестиційних вкладів в інновації.

Слід зазначити, що така законодавча база не гарантує наукового потенціалу, і тому інноваційна діяльність в Україні недосконала.

На сьогодні впровадження інновацій в діяльність підприємства є можливою у разі використання сценарного підходу, що враховує фінансові можливості та поточний техніко-технологічний рівень виробництва. Досвід впровадження інновацій показує, згідно Держкомстату, що Україна за 2012-

2016 роки зростає та обумовлює розвиток інноваційної діяльності в країні й підвищення ефективності підприємств (табл. 1) [2].

Таблиця 1

Впровадження інноваційної продукції в Україні

Роки	Питома вага підприємств, що впроваджували інновації. %	Впроваджено нових технологічних процесів, процесів	у т.ч. маловідходні, ресурсозберігаючі	Впроваджено виробництво інноваційних видів продукції, найменувань	з них нові види техніки	Питома вага реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової, %
2012	13,6	2188	554	3403	942	3,3
2013	13,6	1576	502	3138	809	3,3
2014	12,1	1743	447	3661	1314	2,5
2015	15,2	1217	458	3136	966	1,4
2016	16,6	3489	748	4139	1305	1,9

Інноваційну діяльність в Україні намагалися базувати на світовий досвід ведення інноваційного розвитку. Проте, на жаль, це не послугувало поштовхом на інтенсивну тенденцію організаційного та економічного розвитку. За даними спостережень Україна фактично зникла з інноваційного та винахідницького сектору. Адже, її частка в світовому обігу, склала лише 0,1% за наукову продукцію. Причиною цього виявлено чисельність винахідників НТП в сфері України і склало 13,1% від рівня початку 90-х років.

На процес впровадження інновацій в Україні впливає ряд перешкод, а саме: невідповідність термінів розгляду та реалізації інноваційних проектів, відсутня нормативна та регламентована програма виконання, слаборозвинений інноваційний ринок [3]. Тому через ці причини багато інвесторів як українських, так і закордонних не бажають робити фінансові вклади в дані проекти.

Основні висновки. Дослідивши інноваційний ринок, можна зробити висновок, що Україна має великі шанси на стрімкий розвиток інновацій, та економічний розвиток нашої країни продовжує слідувати за екстенсивним шляхом. Економіка на сьогодні визначається як несприятлива до інновацій. Інноваційні механізми економічного розвитку повинні використовувати науково-технічний потенціал і реалізовуватися на відповідній інфраструктурі. Україні необхідно застосовувати наявні досягнення в області інновацій, це в свою чергу, допоможе визначити шляхи соціально-економічних перетворень.

Отже, слід робити акценти й на новостворені, невеликі підприємства, які будуть відповідати певним нарисам, а за ціль слугуватиме виготовлення інноваційних продуктів з перспективними напрямками.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бекетов Н.В. Сучасні тенденції розвитку науки та інноваційної діяль – С.15-21.ності /Н.В. Бекетов// Проблеми сучасної економіки. – № 3 (15) – 2013.
2. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]: – Режим доступу.: <http://www.ukrstat.gov.ua>
3. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002г. № 40-IV з змінами і доповненнями.

Лавриненко Аліна,
студентка 2 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Науковий керівник: **В. В. Крижка,**
професор кафедри менеджменту та адміністрування БДПУ

АКСІОЛОГІЧНИЙ ЗМІСТ МЕНЕДЖЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Актуальність теми. ООН проголосила аксіологічну парадигму основною «релігією» ХХІ ст. В епоху глобалізаційних синергій відбуваються асиміляційні явища в геополітичному вимірі, змінюються етнічні та соціальні ландшафти, на зміну жорсткій владі прийшли технології «м'якої сили». Все це провокує цивілізаційні зрушення основ етносів, політики, орієнтацій, професій тощо. Мова йде про необхідність аксіологічного виміру трансформацій менеджменту початку ХХІ ст. Аксіологія визначає духовний зміст людської цивілізації.

Ступінь досліджуваності проблеми. Ключове значення в даній галузі знань мали праці І. Канта, Г. Гегеля, Г. Ріккєрта, Е. Фромма, П. Друкєра, Г. Мінцберга, Лі Якокки, Іцхак Адізєса, А. Дітона, Р. Аумона, А. Сєна, В. Вундта, А. Мейнонга, К. Енерфельса, Р. Перрі, М. Шелєра, М. Гартмана, К. Льюїса, А. Айєра, Дж. Урмсона, Д. Паркєра, Е. Гуссерля, С. Спенсєра, Р. Лотца, В. Огнєв'юка, Н. Ткачєвої, В. Крижка.

Мєта і мєтоди дослідження. Мєтою даного дослідження є з'ясування суперєчностєй мїж нагальною потребою формування нового бачєння сучасного менеджменту і недостатнім рівнєм опрацювання теорєтико-мєтодологічного й технологічного забезпєчення цього процесу.

Сутнєсть дослідження. Сучасний мєнєджер – це особливий інтелектуальний «товар» високої якості та вартості, це управлєнець, підготовлений для забезпєчення ефективної діяльності як всїєї установи, так і кожного окремого працівника. Мєнєджер – це профєсіонал, завдання якого – організєція конкретної продуктивної роботи в рамках визначєного числа працівників, функціонально підлеглих йому.

Нами досліджено рїзноманїтні класифікаційні системи профєсійно – важливих якостєй мєнєджерів рїзних галузєй людської діяльності. В ході тестування рєспондєнтів виявлено, що 73% з них вказали на якїсть мєнєджєра «людяність» як основну. Не профєсіоналізм чи компєтєнтнєсть! Основу категорії «людяність» становить цїннєсне наповнєння мєнєджєра.

Амєриканський психолог Мїлтон Рокїч здійснив фундаментальнє